

Mænd uden fremtid er ude på sjov

»De urørlige« er den største franske biografsucces nogensinde. Den overrasker Modkrafts anmelder med en fin og troværdig - samt morsom - skildring af et møde på tværs af race og klasse.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

Mine forventninger til »De urørlige« var på forhånd ikke så høje. Egentlig var det bare ugens mest interessante premiefilm i et ret uspændende felt.

Faktisk var jeg direkte forudindtaget mod den. Den mest succesrige franske film på verdensplan nogensinde lugtede altså lidt af mainstream feel good-komedie skruet sammen efter Hollywoods *buddy movie*-skabelon.

Heldigvis lod jeg tvivlen komme filmen til gode. For de »De urørlige« er også en meget europæisk film i nogle af ordets allerbedste betydninger: vittig, intelligent, socialt orienteret og velspillet.

Så selvom den er ret traditionelt fortalt – læg især mærke til den flittige brug af montagesekvenser til at speede handlingen op – og ikke er helt fri for stereotyper a la »sorte mænd er gode dansere«, er det samtidig en fin og egentlig ganske troværdig skildring af et møde mellem mennesker på tværs af klasse, race og alder.

Aktiv jobsøgning

Den midaldrende hovedrige hvide franskmand Philippe (Francois Cluzet) er lam fra halsen og ned og søger sig en ny hjælper. Driss (Omar Sy), en vestafrikansk småkriminell forstadsdreng i tyverne, møder kun op til jobsamtalen for at få dokumentation for aktiv jobsøgning, så han kan få bistand.

Jobsamtalen spænder af som en diskussion mellem de to mænd om klassisk musik over for 70'ers disko og om forholdet mellem fin- og popkultur – et emne der gentagne gange tages op i dialogen som en del af filmens skildring af klassemødet. Selvfølgelig – især da filmen er baseret på virkelig historie, hvor det sker – vælger Philippe at ansætte den overraskede Driss.

Det setup bliver starten på en fortælling om forholdet mellem de to mænd, der gradvist bliver til et venskab, hvor de gensidigt hjælper hinanden videre i livet. Driss lærer Philippe at slappe af og nyde tilværelsen – blandt ved at de ryger joints sammen – mens Philippe viser Driss en respekt, der får ham til at respektere sig selv.

Vægten forskydes

Som en rigtig *buddy movie* handler »De urørlige« om et umage makkerpar, der hver især skal hjælpe den anden med at finde det, vedkommende mangler. Man taler inden for Hollywood-dramaturgien om, at de udgør vejen til hinandens *need* – personernes indre mål i modsætning til deres ydre mål, deres *want*.

Helt så enkelt forholder det sig dog alligevel ikke her. Begge de to hovedpersoner er mænd uden fremtid, så de har altså hverken et fælles projekt eller egne mål at stræbe mod. Dermed forskydes vægten til udviklingen i forholdet mellem dem og det, de derigennem giver hinanden.

Samtidig er det også en dannet film med en klar og ret morsom kritik af dannelsessnobberi – Philippe og Driss er blandt andet i operaen og på kunstgalleri – og en subtil, men knivskarp samfundsskildring, hvor solidariteten med dem på bunden ikke er til at tage fejl af. Selvom portrættet af Driss dog er temmelig individualiserende.

Jeg ved ikke, om »De urørlige« er den bedste franske film nogensinde, men den er ikke dårlig – og desuden er den ret morsom. Det hele understøttes af det fine samspil mellem veteranen Francois Cluzet og Omar Sy, som heller ikke gør filmen mindre seværdig.

*»De urørlige« (instr.: Eric Toledano & Olivier Nakache, Frankrig 2011, 112. min.).
Premiere d. 22. november over hele landet.*

Redaktion: Modkultur

Emneord: Film | klassemøde | komedie | Frankrig |

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**